

telefonon, sajnálni kezdték, és közölték, hogy sok jóra ne számítsak a jövőben...

Az a kis cella pedig nem mozdult. Az üllője szépen haladt az alapáramlással délkelet-kelet felé, de az „alja” újra és újra megerősödve, egy helyben állt. Fejemet csóválva tekintettem a radarképre, hogy lehet az, hogy egy helyben áll, mikor a többi radarcél szépen mozog északnyugat-délkeleti irányban? Egyáltalán, mit keres ott Vecsés felett, mikor határozottan állítottam, hogy abban a térségben nem lesz semmi? És fél ötkor újra csörgött a telefon. Most „valamilyen okból kifolyólag” kollégám, Csonka Tamás beszélt Annával. Ő pedig csak ennyit üzent: "Mond meg az Üvegesnek, hogy ne kerüljön a szemem elé!"

Következő héten Anna szokásos tiszteletkört tette az előrejelző teremben, hozzám is odajött. Míg másoknak ebédjegyet, fizetési papírt adott át, nekem egy kis ajándékot, szépen becsomagolva. Egy szót se szólt a történetről, csak sejtelmesen mosolygott. Kibontva az ajándékot, azonnal megértettem, hogy miért... Aztán kérdeztem, azon kívül, hogy az egész OMSZ-ot lejárattam a Vecsésen összegyűlt társaság előtt, történt-e más baj az ünnepségen. Anna részletesen beszámolt az eseményekről: a második beszélgetést követően, nemhogy gyengült volna, egyre jobban szakadt az eső. 10 perc alatt az udvarban 10-15 cm magasan állt a víz. A két 3x3 méter

alapterületű sørsátor alatt Anna mozgáskorlátozott édesanyja, 3 gyermek és még 8 felnőtt „négybetűs szóvá” ázott. A sørsátorok összerogytak a tetejükön felgyülemlett víztől. Ekkor ugyan már minden mindegy volt, de anyukát és az ételeket hátrahagyva csurom vizesen rohant a társaság a lakásba. A lakás is gyorsan úszómedencévé vált az emberekből kicsorgó csapadékvíztől. A szárítkozást és teljes ruhacserét követően az ünneplés már a lakásban folytatódott, a szomszédokkal kiegészülve, akik addig az ablakok mögül nézték végig a kertben zajló eseményeket. Ekkor került sor a szerencsére épen maradt torta elfogyasztására is. Anna meg sem tudja számolni, hogy az "és nektek ezért még fizetnek is" megjegyzés hányszor és hányféleképpen hangzott el a társaság tagjaitól...

A történetek után azt tapasztaltam, hogy Anna tulajdonképpen nem haragudott rám. Persze a mai napig ott lebeg a szemem előtt az a mondat, ami az ajándék tábláscsúzára van írva: „A bölcsek megbocsátanak, de nem felejtnek.” Valószínűleg ennek tudható be az is, hogy mikor megkérdeztem tőle, hozzájárul ahhoz, hogy a történetben megnevezem őt, csak annyit felelt: „Természetesen megnevezhetsz, nem hiszem, hogy túl sok ember van az OMSZ-ban, akinek nem meséltem el!”

RÓLUNK ÍRTÁK...

UNKNOWN HISTORICAL PHOTO OF OMSZ' HEADQUARTERS

A Szolgálat munkatársai nem lepődnek meg, ha a sajtó pozitív vagy negatív előjellel az időjárás-jelentésről vagy a meteorológusok szerepléséről ír. Ezúttal azonban a Heti Válasz (2011. június 16.) a Szolgálat és főépületének történetét tűzte tollhegyre némi kedélyeskedéssel. A cikkíró derűs Jókai hősöknek képzelet el az alapító atyákat, Schenzl Guidót meg afféle polihisztornak. A megemlékezésben találunk egy kis pontatlanságot is. Az, hogy igazából a Meteorológiai Intézetéről van szó, nem derül ki a cikk címéből: „A föld és delejessége”. A „földmágnesség” kifejezés archaikus alakja ragadhatta meg leginkább az intézet régi elnevezéséből a cikkírót. De igazából nem ez a rövid írás érdekessége, hanem a Fővárosi Levéltárból kölcsönzött fénykép közreadása, aminek létezéséről, itt az intézetben eddig nem tudtunk. Ismert egy levelezőlap az intézet új székházáról, ami valószínűleg egy rajz, s nem kizárt, hogy a HV-ben publikált fotó alapján készült. Vagy lehet, hogy létezik egy másik kép is abból az időből? Érdemes lenne keresgélni a Levéltárban!

